«ТЫ ПОМНИШЬ, КАК ВСЕ НАЧИНАЛОСЬ?»

А почалося все з того, що ветеранська організація звернулася до Олександра Розуменка - представника Благодійного фонду Костянтина Єфименка - з проханням допомогти знайти приміщення для Ради ветеранів. Представник фонду пан Розуменко - людина слова: пообіцяв допомогти і виконав обіцянку! Це була колишня майстерня слюсарів, завалена різним непотребом. «Хочете мати своє приміщення, треба допомогти звільнити його від мотлоху», - сказав Олександр В'ячеславович.

Урочиста мить відкриття! Куратор клубу «Мрія» Олександр Розуменко не без хвилювання переступає поріг «нової хати», де збиратимуться мешканці поважного віку мікрорайону Гайок

Ірина Дузяк,
координатор клубу «Мрія»

І ось 14 квітня на роботу вийшли всі: і ветерани, і члени клубу «Мрія» Академії пенсіонерів. З яким завзяттям взялися всі за роботу! Чоловіки наводили лад всередині приміщення, а жінки навколо нього. Не міг залишатися осторонь і Олександр В'ячеславович - теж став до роботи!

Такий вигляд мало приміщення до ...

І все це з гумором, з піднесенням, з легкістю, неначе повернулися в юність.

Справу зроблено, можна й відпочити! А потім слово - нашому В'ячеславовичу, як тепер називають його академісти клубу «Мрія».

Три місяці тривала копітка робота, все треба було зробити практично заново, тому що від колишнього

... а тепер тут чисто, тепло, затишно!

приміщення лишилися тільки стіни. Поки працювали майстри, до них постійно навідувалися гості, бо цікаво, як же воно буде?

Дочекалися! Свято прийшло і на нашу вулицю. Тепер у поважних мешканців Гайка є своя кімната, де можна зібратися в будь-який день і членам ветеранської організації, і «мрійчанам», щоби провести свої збори, зустрітися з цікавими людьми, поспівати, влаштувати собі свято, врешті-решт просто поспілкуватися. Залишився «дріб'язок»: придбати столи, стільці, адже в нову хату багато чого треба! І знову Олександр В'ячеславович! Він придбав і нові меблі, і жалюзі на вікна, і УФО, щоб у кімнаті завжди було тепло.

Відкриття нашої кімнати відбулося 2 жовтня. І хоч за календарем стояло бабине літо, за вікном дощило, лише зрідка поблискувало сонце. Тільки все це не могло зіпсувати чудового настрою в тих, хто прийшов на зустріч. Щирі усмішки, привітання, піднесений настрій, накриті столи, всі в очікуванні головного гостя. Щирими оплесками вітання зустрічали присутні нашого куратора Олександра Розуменка. Разом із головою Ради ветеранів Гайка Петром Івановичем Суходольським перерізали вони символічну червону стрічку, а онука наших «мрійчан» В.М.Кажанова та К.В.Чугунової - Даринка - піднесла хліб-сіль. Олександр В'ячеславович повісив над дверима оберіг, як і належить за народною традицією.

Свято продовжувалося. У цей день ми привітали іменинників, серед яких були ювіляри: Марія Леонтіївна Квітко зустріла свою 75-ту осінь, а Наталя Краснова - 60-ту! Звичайно ж, не обійшлося без рідної пісні, щирої, задушевної, яка єднала незглибимі душі всіх присутніх. Усе ж таки добре у своїй хаті!

Щиро радів за людей Олександр Розуменко: «Дуже приємно відчувати, що ти зміг подарувати людям радість. Але одному, без вас, без вашої підтримки, без вашої віри в наші починання мені було б важко. Тепер ми з вами, як одна родина! Справа нас об'єднала!»

Хочеться низько вклонитися батькам Олександра Розуменка за те, що змогли виховати щирого і водночас простого, скромного сина, небайдужого до людей та їхніх проблем.

ЗЦІЛЮЄМО Й ВОЗВЕЛИЧУЄМО ДУШУ...

І знову в клубах «Надія» та «Пролісок» Академії пенсіонерів свято. Організували його куратори цих клубів Сергій Завадко та Марія Єфіменко. Теплого осіннього ранку вирушили академісти в дуже цікаву паломницьку подорож по церквах Володарщини.

Олена Назаренко,
член клубу «Пролісок»

Збудована в 1903-1906 роках!... Розкішна у своїй простоті, загадкова у своїй величі, неповторна у своїй красі – Пархомівська церква Покрови Пресвятої Богородиці...

Інформації обмаль. А відчуття часу настільки реальне - аж лячно, що не можна його втримати, не можна вгамувати... Давно знала про неї, давно відчувала, давно хотіла побачити ...

Пархомівка і Реріх... Де Реріх, а де Пархомівка? Що їх єднає? А єднає їх Всесвіт.

Перший погляд всеохоплюючий, всепоглинаючий, ненаситний. Відчуття тепла, добра, радості. Думка терпка, рухи швидкі. Швидко, кадр за кадром... Ось тут! Ось вона! Краса неймовірна – виблискує живим сяйвом смальти мозаїка «Покров Богородиці». Глибока, насичена, стримана у величі своїй. І гілка осіннього дерева, і небо голубе, ясне.

Ще! Ще! Ось на притворі – «Спас Нерукотворний» - трохи потьмянілий від часу, та погляд таємничий, проникливий, сущий... Вдивитись, збагнути неймовірну сутність – так, за ескізами Великого Реріха!

Далі, далі – навколо церкви. А що це? Швидко по мокрому листю... вітер шумить, листя опадає - важке, вологе після нічного туману. Дивні звуки. Звідки? Швидко! Ось! Кадр, кадр, кадр... Прислухаюсь. Вітер шворгає крізь пусті віконниці видовженої будівлі в парку за церквою. Пожиток священика. Хто жив у ньому? Коли? Давно? Чому ребра лаги голого даху світяться наскрізь? А дощі? А сніги? Як у пустій віконній брамі з'явилося наскрізне вікно, а в ньому синє небо?

Дивні діла твої... Дивні звершення... Дивні руїни... Який це рік зараз? 2013! А будувалася з 1903... Скільки? 110! Сущі діла наші в часі і просторі. А скільки стоїть так, без покрівлі?

І як покрити будиночок священика Пархомівської церкви Покрови Пресвятої Богородиці архітектора В. Покровського?

А в храмі дивитись – не надивитись, дивуватись – не надивуватись і тремтіти душею і тілом від снаги і святості... Скільки ж люду тут перейшло? Скільки хрестилося, скільки вінчалося, в останній путь відправлялося... Скільки свят датувалося...

Члени клубів «Пролісок» і «Надія» у с. Пархомівка, біля церкви Покрови Пресвятої Богородиці

Скільки молитов перепліталося...

Відчуття, емоції, прагнення, бажання – це все добре. Єдиний реальний людський витвір Великого Вселенського Божественного Розуму знаходиться поруч, в Україні, в селі Пархомівка.

Відвідали ми також гарненьку, як іграшка, біленьку, як голубка, Покровську церкву в селі Ожегівка. Вона дерев'яна. Стоїть собі для Бога, і для людей із 1884 року. І правляться в ній служби без перерв на війни та розрухи аж донині. Ошатна, намолена, привітна. Воістину свята і праведна.

А ще побували в Рудому Селі, у храмі Святої Трійці, який був освячений ще в далекому 1841 році і в якому знаходиться дивної краси чудодійна Рудосільська ікона Божої Матері.

Церква зовні й усередині відреставрована, відремонтована, упорядкована. Добротна огорожа, викладений бруківкою двір. Храм урочистий, світлий. Гідний, спокійний. Величний, канонічний. Меценатська допомога – анонімна. Спаси, Боже, тих, хто допомагає!

Воістину, знай свій рідний край!